

OSMAN BOZKURT

Osman Bozkurt, Hz. Üstad'ın tabiriyle "Kahramanlar Ocağı Denizli"nin Süller Nahiyesinden. Geçmişte Hasan Atıf, Homalı Sami Tüzün, Bayram Yüksel, Ahmed Feyzi Kul, Ali Uçar, Avukat Bekir Berk gibi ağabeyleri misafir ettiği evinde bizleri de kabul etti. Osman ağabey seyyar halıcılık mesleğini vesile ederek, senelerce Risale-i Nur'un gönüllü kargoculuğunu yapmıştır. Unutmamak lazım ki; bugünün insanına basit ve kolay gelebilen, Risale-i Nur'un bir kitabını bir yerden başka bir yere götürmek, o gün için zor ve riskli bir hizmetti.

Osman Bozkurt neşeli ve herkesle rahat konuşabilen bir ağabeyimiz. Geçmişteki büyük ağabeylerimizle hatta Hz. Üstad'la da rahat konuşmuş Osman ağabey. Üstad'ı iki kere ziyaret etmiş ve eski ağabeylerle çok sıkı münasebetleri olmuş. O günkü şartlarda elbette bunun bir bedeli olacaktı. Olmuş da... Bedelini baskınlarla, kelepçelerle, mahkemelerle ödemiş Osman Ağabey.

Anlattığı hatıralarını yazdıktan sonra Osman ağabeye okudum, bazı düzeltmelerle metne son şeklini beraber verdik.

Osman Bozkurt Anlatıyor:

Denizli'nin Çal ilçesinin Süller kasabasında 1932 senesinde doğdum. Nüfusumda 1934 yazar. Seyyar halıcılık yaptım. Üstad'ı iki kere ziyaret ettim, üç kere elini öptüm.

RİSALE-İ NUR'U 1943 SENESİNDE TANIDIM

1943 Denizli mahkemesi başladığında Süller'de bulunan Ali Dünder, Ali Yıldız, Osman Horasan gibi nurcu ağabeylerimiz bize Üstad'tan bahsediyorlardı. Bu büyüklerimiz, Üstad Hazretleri Hapishanede yatarken ve beraat ettikten sonra kaldığı Şehir Palas Otelinde kalırken yanına devamlı gidip-geliyorlardı. Onlar Üstad'a sahip çıkıyorlardı. Ben o zaman daha on dört yaşlarındaydım. Onlarda Risale-i Nur kitapları, mektuplar falan vardı ama ne olduğunu daha tam olarak bilmiyordum. Fakat içimde de bir merak vardı.

Ben niye namazımı kılmıyorum diye hep düşünürdüm. Bir keresinde Cuma namazına gittim, iki rekât kılıp çıktım. Üstad'ın talebelerinden Ali Dünder amcanın dikkatini çekmiş bu. Bir gün rahmetli "Gel buraya" dedi bana. Onun evine gittik. Küçük Sözler'i aldı: "Bir zaman sinnen, cismen, rütbeten büyük bir adam namaz kılmak iyidir, fakat her gün, her gün beşer defa kılmak çoktur... Nefsimi dinledim aynı..." 21. Söz'deki namaz bahsini okudu bana. "Ver bana o kitabı" dedim. O zaman bir liraydı fiyatı. Kitabın parasını verdim, aldım. Risale-i Nur'u böylece 1943 senesinde Süller'de tanımış oldum ben. O Ali Dünder amca Üstad'ın bir isminin "Muhammed" olduğunu anlatmıştı bana.

1950'den 1954'e kadar Denizli'de dört sene simit sattım. Fakirlik vardı o zaman. Babam da hasta olduğundan mecburen Denizli'ye çalışmak için gittim. 1954 senesinde askere gittim. Erzincan'da Jandarma Merkez Karakolu'ndaydım. 1955'de Ali Dünder Ağabeyler Çal kazasında hapishaneye girdiler. Ben onlara Erzincan'dan teselli mektubu yazmıştım.

SEYYAR HALICILIK VESİLESİYLE RİSALE-İ NUR DAĞITIMI YAPIYORDUM

Askerden 1957'de geldim. Ondan sonra seyyar halıcılığa başladım ben. İstanbul, Bursa, Aydın, Nazilli, Konya, Eskişehir gibi yerlere gidiyordum.

İstanbul'a gittiğimde Süleymaniye Kirazlımescid Sokakta bulunan 46 numaralı dersanede kalıyordum. Oradan ayrılırken risalelerden gitmesi gereken yerlere; diyelim Manisa'ya, İzmir'e, Aydın'a götürüyordum. Ahmed Aytimur, Mehmed Fırıncı, Mehmed Birinci, Sebahaddin Aksakal gibi ağabeyler veriyordu bana kitapları. Böylece

ticaretin yanında Risale-i Nur dağıtımı da yapmış oluyordum. Zübeyir ağabey beni severdi. 46 numaralı dersanede kaldığından dolayı nerdeyse on beş günde bir görüşüyorduk onunla.

ÜSTAD'I İLK ZİYARETİM

Bizim buralarda üzümçülük meşhurdur. 1958'de beş-altı genç arkadaş birer kese çekirdeksiz kuru üzüm yaptık, trene bindik, Isparta'ya vardık. Isparta'da Üstadın evini sorduk, bulduk. Zübeyir, Ceylan, Bayram ağabeyler vardı. "Biz Üstad'ı ziyarete geldik" dedik. Girişteki büyük tahta kapıya asılmış "Beni görmek, ziyaret etmek yerine Risale-i Nur okumak..." şeklinde yazılan bir mektubu okudular bize. "Biz bunu biliyoruz, fakat Üstad'ı ziyaret etmek istiyoruz" dedik. Hediyeleri takdim ettik. "Üstad hediye kabul etmiyor, biz bu hediyeleri alalım, tekrar size hediye edelim, ancak bu şartla sizi alırız" dediler. Hediyeleri verdik, tekrar bize hediye olarak iade ettiler, geri aldık.

Üstad'ımız kır gezisine çıkmak üzere hazırlık yapıyormuş. Kapının önünde bekledik. Üstad'ımı görür görmez içimden "Üstad'ım bu benim" dedim. Milyarlarca insanın içinde görseniz, siz de onun Bediüzzaman olduğunu tanırdınız hemen. Bu asrın insanına benzemiyor... Saçları kulak memesine kadar, başında sarık... O gözler... Elini öptük, ismimizi sordu. "Bana dua edin, bakın hastayım" dedi. "Üstad'ım siz de bize dua edin" dedim. "Ben size dua edeceğim" dedi ve Üstad'ımız kır gezisine doğru arabasıyla yola çıktı, gitti.

İKİNCİ ZİYARETİMDE YÜZÜMÜ OKŞADI

İkinci ziyaretim vefatından bir ay kadar evvel oldu. İzmir'e halı satmaya gitmiştim. Oradan Bursa'ya, Bursa'dan da Eskişehir'e geçtim. Eskişehir'e trenle gece saat 24.00'te girdim. Kardeşleri, Abdulvahid Tabakçı ağabeyleri göreyim, biraz muhabbet edeyim diye düşündüm, onların oteline gittim. (İstanbul Kiraathanesi)

Orada "Üstad'ımız burada ziyaret etmek ister misin?" dediler. "Aman! Ne demek, ziyaret etmez miyim hiç" dedim. O gün onların otelinde misafir kaldım. Üstad Abdulvahid ağabeyin evindeydi. Sabah oldu. Şubat ayıydı, sert bir soğuk vardı. Üstad evden çıkıyordu. Kadınlar, erkekler vardı arabanın etrafında. Üstad kadınlara "Sizi ahiret hemşirem olarak kabul ediyorum" dedi. Aynı şekilde erkeklere de söyledi. Üstadın kapaklı bir sepeti vardı. Zübeyir ağabey onu bana arabayı koymam için verdi. Üstad'ın taksisinin bagajına koydum. Yoganı ve ibriği vardı onları da verdi, bagaja yerleştirdim.

Sonra yanaştım Üstad'ın elini öptüm. Bir daha öpmek istiyorum ama ver elini Üstad'ım desem ayıp olacak. Sultanhisar'da Hasan Atif ağabey vardı, akılma geldi; "Üstad'ım Atif abiye selam göndermeyecek misiniz?" dedim. "Selam et kardaşım" dedi ve öpmem için elini uzatıverdi kendisi. Maksadım tekrar elini öpmekti zaten. Öptüm, yüzümü okşadı. O zaman benim yüzümde sık sık kan çıbanı çıkıyordu, gözümün altında. Üstadımın eli değdiği için mi artık bilmiyorum, o kan çıbanı bir daha hiç çıkmadı yüzümde. Üstadın elinin yumuşaklığının verdiği o lezzet hala duruyor bende. Kış günü olduğu için arabanın eksozundan beyaz dumanlar atıyordu. Üstad böylece yola çıktı gitti.

ÜSTADIN VEFATI VE CENAZESİ

Bir müddet sonra İzmir'e gittim. Halıcı Hüseyin (Çağdır) ağabey vardı, ona vardım. Orada Üstad'ın vefat ettiğini duyduk. Denizli'ye geldim. Denizli'de kardeşler de aynı şekilde üzüntülü. Süller'e geldim. Ali Dündar amcalara "Üstad'ımız vefat etmiş, herkes Urfa'ya cenaze namazına gidiyorlar" dedim. "Biz de gidelim" dedi. Süller'e yakın Bekilli Nahiyesinden 'Austin' bir jip tuttuk, tam on kişi olduk, hemen yirmişer lira verdik, Urfa'ya doğru yola çıktık. Yolda Üstad'ın cenaze namazının bir gün önce kılındığını öğrendik. Biz de giyabi bir cenaze namazı kıldık orada. Urfa'da gece dersanede kaldık.

1956'da Risale-i Nur matbaalarda basıldı ya, o zaman Üstad'ın sesini teybe almışlar. "Ceylan, Sözlere Mecmuası Denizli'ye gitti mi?" diye soruyordu Üstad. Ceylan ağabey de "Evet gitti Üstad'ım" diyor. Bunu dinlettiler bize. Ertesi gün geri geldik.

MEYVE RİSALESİNİN HAPİSHANEDEN DIŞARI ÇIKARILMASI

Şimdi içinde bulunduğunuz bu evde birçok ağabeyleri misafir etmek nasip oldu bana. Hasan Atif, Bayram Yüksel, Ahmed Feyzi, Ali Uçar, Avukat Bekir Berk gibi ağabeyler hep misafirim oldu burada. Bilhassa Bekir Berk ağabeyle çok hatıram oldu. Aydın, Nazilli, İzmir, Isparta, Muğla gibi şehirlerdeki mahkemelere giderken Bekir Berk ağabeye arkadaşlık yaptım ben. O, Suudi Arabistan'da iken ben hacca gitmiştim. Orada çok ağlaştık hatta.

Misafirlerimden birisi de Homalı Hacı Sami (Tüzün) ağabeydi, bir gün kaldı evimde. Nur Efesi diyor ona Üstad.

O gece fırsattan istifade Hacı Sami ağabeye sordum: "Denizli Hapishanesinde yatarken Üstad'ımız Delikli Çınar Camisinde görülüyormuş. Tarihçe-i Hayatta da geçiyor bu Hacı ağabey. Sen Üstad'la beraber bulundun orada.

Nasıl oluyordu bu iş?” dedim. “Sana bizzat yaşadığım bir hatıramı anlatayım” dedi bana. “Malum Meyve Risalesi Denizli Hapishanesinde yazıldı. Üstad’ımız Meyve Risalesini bana verdi ‘Al bunu gelen ziyaretçilere ver’ dedi. Ben ‘gelen misafirlerle müdürün odasında, nezaret altında görüşülüyor, nasıl vereyim Üstad’ım’ diyemedim, ama içimden de böyle geçti. Aldım, koydum cebime.

Bir müddet sonra ziyaretçilerim gelmiş, müdürün odasındayım. O arada müdüre bir telefon geldi, Müddei-i Umumi arıyormuş. ‘Buyurun Savcı Bey’ dedi. ‘Sen nasıl mahkûm bir adamı camiye salıyorsun?’ diye tehdit ediyor savcı. ‘Bırakmadım efendim’ dedi müdür. ‘Git bak!’ demiş ki; müdür telefonu masanın üstüne koydu, Üstad’ın hüccesine gitti bakmaya. O gidince, ben Meyve Risalesi’ni gelen ziyaretçime veriverdim hemen. Onlar da hemen ayrıldılar oradan. Müdür koşa koşa geldi. Müddei-i umumi ye ‘Gel inanmazsan bak, odasında namaz kılıyor’ dedi. Bu şekilde çıktı Meyve Risalesi dışarıya.”

BASKINLAR, MAHKEMELER...

Sene 1959 olabilir. Denizli’den kardeşler bana “Konuşan Yalnız hakikattir” diye bir broşür verdiler. Getirdim Süller’e, rahmetli peder bunları dağıtmış. Götürdüler bizi Çal’a. Çal’da bir gece kaldım nezarete. Demir bir ranza dışında hiçbir şey yoktu örtecek. Hava da çok soğuktu. Nezarethanenin bir penceresi vardı ama yüksektydi. Rahmetli ‘Ayşe Doldurma’ halam odunların üstüne çıkmış, “Osman, Osman” diye seslendi bana. Pencereden konuştuk. Ayşe halam çok kahramandı. Aydın’da onun evinde ders yapılıyordu. Yazılan risaleleri sandıkta saklardı, çok hizmetleri var.

Ertesi gün Jandarmalar on lira para istediler benden. “Ne parası bu?” dedim. “Süller’e tahkikata gideceğiz” dediler. “Bu sizin göreviniz, ben niye para vereyim, suçlu değilim ki para vereyim. Ben de jandarmalık yaptım” dedim. “Kelepçe vururuz” dediler. “Vurun kelepçe” dedim. “Yayan gideriz” dediler. “Beraber gideriz, olsun” dedim. Neyse sonra bir askeri jip buldular Süller’e gittik beraber. Evimde arama tarama yaptılar. Döndük.

Hâkimle savcı Vanlıydı. Şoför arkadaş, güya savcıya yaranmak için, “Bunlar nurcu...” falan demeye başladı. Savcı “Bunlardan zarar gelmez, git şuradan” dedi, azarladı onu. Hâlbuki ben bu savcıyı sol bir gazeteyi okurken görmüştüm. Sonra mahkeme bana takipsizlik kararı verdi, serbest bıraktı.

1971 senesinde 12 Mart Muhtırası verildiği zaman beni şikâyet ettiler. Jandarmalar evimi bastılar, arama yaptılar. Ene ve Zerre Risalesi ve şu duvarda gördünüz levhayı alıp götürdüler. Hâkimle savcı mütalaa ederken bir duyduk. “Biz bunları şimdi hapse alsak vatandaş birbirinden şikâyetçi olmaya başlar, rahatsız ederler. Bilirkişiye gönderelim, bilirkişiden gelen rapora göre karar veririz” dediler. Hâkim, Savcı iyi niyetliydi. Ankara’dan gelen bilirkişi raporuna istinaden takipsizlik kararı verildi, bizi tahliye ettiler. Kelepçeli fotoğrafım durur hala.

Sene 1971 Çal Mahkemesinin salonu

Ortada Osman Bozkurt iki taraftan kelepçeli, solunda Alâeddin Barış vefat etti, sağında Abdullah Dündar